

[Hønnig Philipson.]

forslag og heller ikke i det, den tidligere boligminister fremsatte i forbindelse med lovforslagene om boligforliget. Det er, at man aldeles ikke forsøger at sætte boligudgiften i forhold til den indkomst, som de unge, der måtte søge boligerne, har, og det er efter min mening måske den aller alvorligste skavank ved hele dette forslag. Hvad ligner det, at man prøver at operere på den facon, som man gør her med disse finansieringsformer, hvis det alligevel betyder, at unge under uddannelse, som modtager statens uddannelsesstøtte, alligevel skal betale 40, 50 eller måske 60 pct. af den givne indkomst i husleje? Så kan vi opføre alle de kollegieboliger eller boliger for unge under uddannelse, som vi vil, det nytter ikke så forfærdelig meget, for de får simpelt hen ikke råd til at leje dem. Mig forekommer det, at det svarer til, at vi f. eks. under den 2. verdenskrig havde besluttet os til at ville rationere igennem prisstigninger, og det er naturligvis en måde, man kan gøre det på, men jeg synes, det er en forkert måde.

Det forekommer mig, at man ganske enkelt bliver nødt til at se på: hvad er den reelle indkomst for de unge, som er under uddannelse? Derefter må vi sætte boligudgiften i forhold hertil; så ville der ligesom være lidt ræson i det. Så kan vi diskutere procentsatserne, det vil jeg gerne understrege, men således som vi kender prisniveauet nu, forekommer det mig ikke rimeligt, at boliger for unge under uddannelse kom til at koste en eneste øre over 300 kr. pr. måned.

Lad mig endelig sige også, for at det ikke skal misforstås, at den udligningsordning, som her er foreslået, er vi bestemte modstandere af, vi vil arbejde imod den med hænder og fødder, hvis det er muligt, og sandsynligvis også med hovedet, for det er vel det, vi har fået det til. Men vi vil simpelt hen stemme imod, fordi vi synes, at man her anvender nøjagtig den samme filosofi, som man anvendte, dengang man tillod sig at gennemføre det, jeg kalder det onde boligforlig, nemlig at bare man forhøjer lejen i det ældre byggeri, bliver den billigere i det nye. Sandheden er, at det bliver den aldeles ikke, og det ved man godt inderst inde.

Jeg synes, forslaget er ganske i overens-

stemmelse med, som den tidligere boligminister sagde, et forslag, som den tidligere regering har fremsat, og jeg håber, at udvalgsarbejdet vil betyde, at hans hensigter i hvert fald ikke bliver gennemført i forbindelse med dette lovforslag.

Jeg skal til sidst sige, at de bemærkninger, som hr. Ejler Koch gjorde om de sociale institutioner, kan jeg i det store og hele tilslutte mig, således at vi kan komme i gang med et alvorligt udvalgsarbejde først og fremmest af hensyn til kollegiebyggerier.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal straks sige, at vi vil se positivt på forslaget i udvalget, og at vi fortsat har den indstilling, at vi ikke ønsker at bevare kollegiebyggeri som selvstændige enheder, men ønsker dem integreret i det almindelige byggeri. Vi ønsker ikke ghettoer, vi ønsker ikke at udskille bestemte befolkningsgrupper, vi ønsker derimod også med hensyn til tilbud om boliger at være med til at fremme samhørigheden imellem befolkningsgrupperne såvel med hensyn til den almindelige uddannelse som med hensyn til forskellen, der kan være i aldersgrupper. Derfor er jeg helt enig med såvel de konservative som de radikale, som udtrykte, at tiden er løbet fra kollegiebyggeriet; men at vi nødvendigvis må skaffe plads til de studerende, det er vi da helt enige i. Vi mener da også, at det forslag, som her er lagt på bordet, er et oplæg — jeg havde nær sagt, at mere skal vi vel ikke regne det for — til en drøftelse af, hvor godt vi kan få lavet det med hensyn til boliger for de unge.

Med hensyn til finansiering må vi sige, at der er vel mange uløste problemer, og der er i al fald mange problemer, som de unge står over for i dag, som vi vil være med til at se på og ønsker at være med til at afstikke, sådan at det er muligt for de unge at tage de boliger i brug, som vi nu engang vil være med til at bygge til dem.

Det er altså vort håb, at oplægget her må blive genstand for en grundig bearbejdelse i udvalget, og det er også vort håb, at der ud af dette arbejde — og jeg håber, det bliver et sagligt arbejde — må komme noget, som såvel med hensyn til boliger for de unge som med hensyn til de sociale institutioner blive til gavn og glæde for de men-